

Și-atunci spre noi în luntrea lui cea iute
văzui venind cărunt un corăbier,
strigând: „Vai vouă, suflete pierdute;

și-n veci de-acum lipsiților de cer!
eu vin ca să vă trec de ceea parte
în noaptea cea de veci și-n foc și-n ger!

Dar tu, cel viu, ce vrei? Tu te desparte
de-acești ce-s morți!“ Și-apoi de-a doua oară
mi-a zis, văzând că stau și mai departe (...)

Dante, *Infernul*, *Cântul III*¹

¹ Din *Divina Comedie*, de Dante Alighieri, trad. George Coșbuc, ed. Polirom, 2000, p. 82.

◆ PERSONAJE DEOSEBITE ◆

JACOB PORTMAN

Eroul nostru, capabil să vadă
și să simtă prezența
sufletelor-pustii

EMMA BLOOM

O fată care aprinde
focul în mâini, fosta iubită
a bunicului lui Jacob

ABRAHAM PORTMAN

(DECEDAT)

Bunicul lui Jacob,
ucis de un suflet-pustiu

BRONWYN BRUNTLEY

O fată neobișnuit
de puternică

◆ PERSONAJE DEOSEBITE ◆

MILLARD NULLINGS

Un băiat invizibil,
specialist în tot ce e bizar

OLIVE ABROHOLOS
ELEPHANTA

O fată mai ușoară decât aerul

HORACE SOMNUSSON

Un băiat care are viziuni
și vise premonitorii

ENOCH O'CONNOR

Un băiat care poate
reînvia morții pentru
perioade scurte de timp

PERSONAJE DEOSEBITE

HUGH APISTON

Un băiat care stăpânește
și protejează sutele de albine
care trăiesc la el
în stomac

CLAIRE DENSMORE

O fată care are o gură
suplimentară la ceafă;
cea mai mică dintre
copiii lui Miss Peregrine

FIONA FRAUFENFELD

O fată tăcută, cu un talent
neobișnuit: poate să facă
plantele să crească

ALMA LEFEY PEREGRINE

Ymbrynă, cu abilități de metamor-
fozare; manipulare a timpului;
administratoarea buclei Cairnholm;
captivă în trupul unei păsări

PERSONAJE DEOSEBITE

ESMERALDA AVOCET

O ymbrynă a cărei buclă
a fost invadată de cei corupți;
răpită de strigoi

PERSONAJE OBIȘNUTE

Franklin Portman

Tatăl lui Jacob; iubitor de
păsări, scriitor aspirant

Maryann Portman

Mama lui Jacob;
moștenitoarea unui lanț de
farmacii, al doilea ca mărime
din Florida

RICKY PICKERING

Singurul prieten obișnuit
al lui Jacob

DOCTOR GOLAN

(DECEDAT)

Un strigoi care s-a deghizat în
psihiatru ca să-i păcălească pe
Jacob și pe părinții lui; omorât
mai târziu de Jacob

RALPH WALDO EMERSON

(DECEDAT)

Eseist, lector, poet

PARTEA
ÎNȚAI

CAPITOLUL UNU

Am traversat portul vâslind și am trecut pe lângă bărci care se legănav pe valurile mării, vărsând lacrimi ruginite din toate încheieturile, pe lângă grupuri tăcute de păsări de apă, cuibărite pe rămășițele acoperite de scoici ale docurilor scufundate, pescari care își coborau plasele, privindu-ne înmărmuriți cum alunecam pe lângă ei, neștiind sigur dacă ne văd cu adevărat sau doar își închipuie; un alai de fantome purtate de ape, sau fantome în devenire. Eram zece copii și o pasăre, în trei bărci mici și instabile, vâslind spre larg într-o încordare tăcută, părăsind în viteză singurul adăpost din apropiere, cu stânci abrupte și magice în lumina auriu-albăstruie a răsăritului. Destinația noastră, coasta brăzdată de fâgașe a Țării Galilor se întindea undeva în față, abia vizibilă, ca o pată de cerneală întunecată, cocoțată pe linia îndepărtată a orizontului.

Am trecut pe lângă farul cel vechi și senin, care cu doar o noapte în urmă fusese decorul atâtor traume. Era locul în care mai-mai să ne înecăm, înconjurați de bombe care explodau în jurul nostru și gloanțe gata să muște din noi, locul în care am pus mâna pe o armă și am ucis un om – lucru pe care încă nu l-am asimilat –, locul în care am pierdut-o pe Miss Peregrine și am regăsit-o apoi – am smuls-o din fălcile de oțel ale unui submarin –, deși Miss Peregrine care s-a întors la noi era rănită și

avea nevoie de ajutor, lucru pe care noi nu i-l puteam oferi. Acum stătea cocoțată pe pupă și privea cum sanctuarul creat de ea dispărea treptat, cu fiecare lovitură de vâslă.

În sfârșit, am trecut de digul portuar și am ajuns în larg, iar suprafața netedă din port lăsa loc valurilor mici care se unduiau în jurul bărcilor noastre. Am auzit un avion despicând norii undeva departe, deasupra noastră, și am lăsat vâslele din mâini, și capul mult pe spate, eu însumi captivat de viziunea micuței noastre flote de la o asemenea înălțime: lumea asta pe care am ales-o, și tot ce aveam în ea, toate viețile noastre prețioase, deosebite, cuprinse în trei așchii de lemn, plutind pe ochiul întins și nemișcat al mării.

Dumnezeule, ai milă de noi!

Bărcile noastre alunecau domol în linie, printre valuri, purtate spre coastă de un curent prielnic. Vâsleam pe rând, în ture, ca să ne putem odihni. Mă simțeam atât de puternic încât preț de vreo oră am refuzat să mă opresc din vâslit. Mă abandonasem complet ritmicității vâslitului, brațele mele trasând cercuri largi în aer de parcă aș fi vrut să trag spre mine ceva ce se încâpățâna să rămână pe loc. Hugh era la vâslele din fața mea și în spatele lui, la proră, stătea Emma, cu ochii ascunși sub borul unei pălării de soare și capul plecat deasupra unei hărți desfășurate pe genunchi. Din când în când, ridica ochii și cerceta linia orizontului. Simplul fapt că-i vedeam chipul mă umplea cu o forță nebănuită.

Simțeam că aș putea vâsli așa la nesfârșit – până când Horace strigă la noi dintr-o altă barcă, curios să afle cât mai aveam până la țarm. Emma miji ochii spre insula rămasă în urmă, apoi se uită la harta din poala ei, măsurând distanța cu palma întinsă, după care spuse, oarecum ezitând:

— Șapte kilometri?

Dar Millard, care călătorea cu noi în barcă, îi mormăi ceva la ureche, Emma se încruntă, răsuci harta într-o parte, se încruntă din nou și spuse:

— Adică opt și jumătate.

După ce dădu drumul cuvintelor, am simțit cum pălesc puțin – și i-am văzut pe ceilalți reacționând la fel.

Opt kilometri și jumătate: o călătorie care ne-ar fi luat o oră la bordul feribotului întorcător-de-stomac care mă purtase până la Cairnholm cu câteva săptămâni în urmă. O distanță ușor de străbătut cu o ambarcațiune cu motor, indiferent de mărime. Cu un kilometru și jumătate mai

puțin decât ruta parcursă de unchii mei în săptămâni impare, în scopuri caritabile, și cu doar câțiva kilometri mai mult decât recordul cu care se lăuda maică-mea, stabilit la aparatul de vâslit din sala luxoasă de fitness la care avea abonament. Dar feribotul dintre insulă și continent nu avea să fie pus în circulație decât peste treizeci de ani, și aparatele de vâslit nu erau încărcate cu pasageri și bagaje, și nici nu aveau nevoie de ajustări la tot pasul ca să mențină cursul corect. Și mai rău de-atât era că porțiunea îngustă de apă pe care o străbăteam era înșelătoare, fiind cunoscută pentru faptul că înghițea vapoare tot timpul: aveam de parcurs, așadar, opt kilometri și jumătate de mare capricioasă, imprevizibilă, cu fundul plin de epave înverzite și oase de marinari, iar undeva, stând la pândă în întunericul de nepătruns, se ascundeau și inamicii noștri.

Aceia dintre noi care erau mai sperioși din fire au zis că strigoi erau pe aproape, undeva pe sub noi, în submarinul nemțesc, așteptându-ne. În caz că încă nu aflaseră că am părăsit insula, aveau să afle cât de curând. N-au răpit-o pe Miss Peregrine ca să se dea bătăuți după doar o încercare eșuată. Din cauza navelor de război care înaintau treptat ca niște miriapози și a avioanelor britanice care supravegheau zona de sus, submarinul se temea să se ridice la suprafață la lumina zilei, dar odată cu lăsarea întunericului aveam să fim o pradă ușoară pentru ei. Aveau să vină după noi, s-o răpească pe Miss Peregrine și să ne scufunde bărcile. Așa că am continuat să vâslim, singura noastră speranță fiind că vom ajunge la țarm înainte de lăsarea nopții.

Am vâslit până când au început să ne doară brațele și umerii. Am vâslit până când briza dimineții s-a domolit și razele soarelui au început să ne ardă, ca trecute printr-o lupă, iar sudoarea ni se scurgea în gulere și ne-am dat seama că nu s-a gândit nimeni să ia niște apă potabilă și că în 1940 protecția solară însemna să stai la umbră. Am vâslit până când ni s-a jupuit pielea de pe palme și eram convinși că n-o să mai putem ridica vâslele nici măcar o dată, dar am făcut-o totuși, de mai multe ori chiar.

— Ești ud learcă, spuse Emma. Mai lasă-mă și pe mine la vâsle înainte să te topești de căldură.

Vocea ei mă trezi din visare. Am încuviințat plin de recunoștință și am lăsat-o să treacă la vâsle, dar după douăzeci de minute am rugat-o să mă lase din nou pe mine. Nu-mi plăceau deloc ideile care mi se furișau în minte cât timp îmi odihneam trupul: imaginea tatălui meu care se trezește și nu mă găsește în camera mea din Cairnholm, scrisoarea stupefiantă scrisă de Emma, panica pe care avea s-o provoace. Crâmpie de amintiri despre lucrurile teribile la care asistasem de curând: un monstru care mă înșfăcase cu colții, fostul meu psihiatru zdrobit în urma unei căzături mortale, un bărbat îngropat într-un sicriu de gheață, smuls pentru moment din universul următor și care îmi murmură ceva la ureche cu jumătate de voce. Așa că am continuat să vâslesc, în ciuda oboselii și a spatelui care părea că n-o să se mai îndrepte niciodată, în ciuda mâinilor devenite răni deschise din cauza bătăturilor, și am încercat să nu mă gândesc la nimic. Vâslele alea de plumb erau o pedeapsă și, în același timp, o salvare.

Bronwyn, aparent neobosită, vâslea de una singură într-o altă barcă. Olive stătea față în față cu ea, dar nu-i era de niciun ajutor; micuța nu putea să tragă de vâsle fără să nu se ridice în aer, unde o rafală de vânt o putea trimite în sus, spre cer, ca pe un zmeu de hârtie. Așa că Olive se rezumă la încurajări, în timp ce Bronwyn muncea cât pentru doi oameni – sau trei, sau patru, dacă se iau în considerare toate geamantanele și cutiile care-i îngreunau barca, pline de haine, mâncare, hărți și cărți și, bineînțeles, câteva lucruri mai puțin practice, precum borcanele cu inimi de reptile puse la murat, care se tot loveau în sacul de marinar al lui Enoch, sau clanța smulsă de o explozie de pe ușa principală a casei lui Miss Peregrine, un suvenir pe care Hugh îl găsisese în iarbă, în drum spre bărci și fără de care aparent nu putea trăi, sau perna grea pe care Horace o salvase din scoarța cuprinsă de flăcări a casei – spusese că era perna lui norocoasă și singurul lucru care-l apăra de coșmarurile paralizante.

Câteva obiecte erau atât de prețioase încât copiii se agățau de ele chiar și în timp ce vâsleau. Fiona ținea între genunchi un vas plin cu pământ viermănos luat din grădină. Millard își desenase pe față dungi cu praful de cărămidă pulverizată, un gest ciudat care părea că face parte dintr-un soi de ritual de plângere a morților. Chiar dacă lucrurile de care se agățau păreau ciudate, o parte din mine îi înțelegea: era tot ce le mai rămăsese din căminul lor. Dar doar pentru că știau că pierise nu însemna că și acceptau.

După trei ore de vâsliț ca la galere, distanța tot mai mare a redus insula la o pată de-o palmă. Nu mai semăna deloc cu fortăreața prevestitoare de rău, înconjurată de stânci, pe care o zărisem doar cu câteva săptămâni în urmă. Acum părea fragilă, o așchie de piatră amenințată de valuri.

— Priviți! strigă Enoch ridicat în picioare în barca de lângă noi. Dispare!

O ceață fantomatică învăluie insula, ascunzând-o, și ne-am oprit din văslit ca s-o urmărim cum dispare.

— Luați-vă rămas-bun de la insula noastră, spuse Emma în timp ce se ridica și își scoase pălăria cu boruri largi. S-ar putea să n-o mai vedem niciodată.

— Rămâi cu bine, insulă dragă! spuse Hugh. Ai fost bună cu noi.

Horace lăsă vâslele jos și dădu din mână.

— La revedere, casă! O să-mi fie dor de toate camerele și grădinile tale, dar cel mai mult, de patul meu.

— Rămas-bun, buclă, se smiorcăi Olive. Mulțumesc că ne-ai ocrotit în toți acești ani.

— Niște ani grozavi, spuse Bronwyn. Cei mai buni din viața mea.

Am rostit și eu un adio mut în gând. Îmi luam rămas-bun de la un loc care mă schimbuse pentru totdeauna – de la locul care, mai mult decât orice mormânt, avea să adăpostească pe veci memoria și misterul bunicului meu. El și insula aveau o legătură greu de distrus și acum, când niciunul dintre ei nu mai exista, mă întrebam dacă aveam să înțeleg vreodată ce se întâmplase cu viața mea: cine era omul în care mă transformam – în care mă transformasem deja. Venisem aici ca să dezleg misterul bunicului și, făcând asta, mi-am descoperit propria taină. Privind Cairnholmul care dispărea încet-încet, aveam impresia că privesc scufundându-se unica cheie care ar fi putut dezlega misterul.

Și în clipa următoare, insula dispăru, înghițită de un munte de ceață.

De parcă nici n-ar fi existat vreodată.

În scurt timp, ceaţa ne ajunsese din urmă. În câteva clipe n-am mai văzut nimic, ţărnul devenind o pată ştearsă şi soarele o floare palidă şi albă, încât începuserăm să ne învârtim în cerc, pierzând direcţia în marea turbulentă. Până la urmă ne-am oprit, am lăsat vâslele şi am aşteptat în liniştea lugubră, sperând c-o să dispară; n-avea niciun sens să avansăm.

— Nu-mi place deloc treaba asta, spuse Bronwyn. Dacă aşteptăm prea mult, o să se lase noaptea şi atunci o să avem de înfruntat lucruri mai grave decât vremea proastă.

Apoi, ca şi cum ar fi auzit-o şi ar fi hotărât să ne dea o lecţie, vremea s-a înrăutăţit *cu adevărat*. Vântul s-a întehişit şi, în câteva secunde, lumea noastră s-a schimbat radical. Marea din jurul nostru se spărgea în mii de valuri cu coifuri albe care se izbeau de marginile bărcilor, scufundându-ne picioarele în apa rece. Apoi a venit ploaia care ne atingea pielea cu picături tari ca nişte gloanţe mărunte. În curând, marea a început să ne azvârle de colo-colo ca pe nişte jucării de plastic într-o cadă.

— Urmaţi direcţia valurilor! strigă Bronwyn, despiciând apa cu vâslele. Dacă ne lovesc dintr-o parte, o să ne răsturnăm sigur!

Dar majoritatea eram prea istoviţi şi n-am mai fi putut vâsli nici dacă marea ar fi fost liniştită, darămite în apele acelea învolburate, iar restul erau prea speriaţi ca să apuce vâslele, aşa că ne-am apucat de marginea bărcii şi ne-am rugat să fim cruţaţi.

Un perete de apă plonjă direct spre noi. Am urcat pe valul imens, bărcile înclinându-se aproape vertical